

Alexandru Lamba

ARHITECȚII SPERANȚEI

Colecție coordonată de Michael Haulică

Cuprins

Prolog	7
Nulla	8
I. 6 august 1945	27
II. Agenția	43
III. Paradox	60
IV. Scrum	71
V. După 373 de ani	85
VI. Enola Gay	97
VII. Arhitectii	112
VIII. Prosperitatea viitorului	131
IX. Infinitul posibilităților	145
X. Ultima călătorie	155
XI. Un alt tărâm, un alt nivel	170
XII. Deviația	186
XIII. Renașterea	196
Epilog	201

Nulla

1

Tavanul apăru ca din ceață, căpătând încet claritate până când se conturară și liniile ca firele de ață ale aerisirii. Eliberată de cortina lipicioasă a pleoapelor, privirea începu să se limpezească și să zburde de colo-colo, prin încăpere. Lumina era difuză, galbenă, și venea din spatele unei perdele holografice. Probabil o fereastră cu control cromatic. În fața ei, un birou încărcat cu diferite mărunțișuri. Mai încolo, un scaun ergonomic, pe care ședea un manechin. În stânga, cele două oglinzi glisante, cu reflexie reglabilă, ale unui dulap de haine. Pe peretele opus, o ușă întredeschisă, de unde pătrundeau voci. Într-un colț, un raft cu câteva discuri, într-o ordine aparentă, iar alături, pe perete, un ecran cu relief, cam de-un metru pătrat, pe care se succedau peisaje. Cam atât în jur.

Respect pentru oameni și cărți

Capul îl sâcâia.

Cu ceva efort, se ridică în șezut și se uită mai bine. Puțina mobilă din cameră aparținea, fără îndoială, gamei de lux. Chiar și canapeaua pe care încerca să o părăsească era dintre acelea care se adaptau la temperatura și forma corpului uman, ca să nu provoace nici urmă de disconfort. Încă o sfortare și fu în picioare. Se clătină și se sprijini de perete. Textura plăcută la atingere a tapetului se mulă ușor sub apăsarea palmei. Cu pași mici, tot mai siguri, se îndreptă spre fereastră. Traversă perdeaua holografică și rămase în fâșia dintre aceasta și geam. Anulă cu câteva atingeri ale degetelor distorsiunea cromatică și opacitatea. Privi dincolo.

Afară, o fulguală domoală așternuse un strat subțirel de zăpadă. Cerul plumburiu, încărcat de nori, nu-i dădea niciun indiciu despre momentul zilei. Așadar, era iarnă. Cumva surprinzător?

Parcă nu-l mai supăra durerea de cap de când se ridicase, iar mintea își recăpătă limpezimea. „De ce m-am mirat să văd că e iarnă?” Plecă de la fereastră și se așeză din nou pe canapea. Oare cât dormise? Își cuprinse tâmplele cu palmele. „Cum am ajuns aici?” Încercă să-și refacă șirul acțiunilor din ziua precedentă, însă nu-i venea niciun punct de la care să înceapă. „Probabil m-am îmbătat... rău!”

Parcă nu era asta. Durerea de cap scădea, mahmureala era una blândă. Sări în picioare și cercetă pe-ndelete camera. „Unde naiba mă aflu?” Ciudat, dar se simțea în siguranță aici. Ca acasă.

Își roti ușor brațele, apoi își ridică genunchii la piept și simulă câteva lovituri rapide de pumni și picioare. Nu-l durea nimic. Își pipăi țeasta cu degetele, își masă brațele, toracele, abdomenul... nicio contuzie. „Unde naiba mă aflu și cum

am ajuns aici?” De-un lucru era sigur: nu putea fi vorba de violență.

„Violență? De unde și până unde? Doar nu sunt un tip violent!” Se mai gândi. „Sau...?” Nu știa. Cum oare, o întrebare atât de simplă, să nu-și găsească răspunsul? O cafteală ar fi putut fi cauza pierderii de memorie, căci pregătire în arte marțiale avea – cum de era sigur de asta? –, însă nu fără vânătași și cucuie.

„Bețivan sunt, asta e sigur!” Încă simțea niște efecte întârziate din pachetul inconfundabil de beneficii al alcoolului, dar nu cât să explice o astfel de amnezie. „Oi fi luat chestii mai...”

Își privi hainele. Curate, întregi, nicidecum ca după o noapte bezmetică. „Hopa!” Deci, știa cum arată omul după o asemenea noapte. Însemna că era un petrecăreț, cel puțin ocazional. Încercă să-și adune gândurile și să găsească acel punct concret, oriunde în trecut, de care să se poată agăța. Și de acolo, încet-încet, să vină-ncoace. Mută manechinul pe birou, se așează pe scaun și se lăsă în voia peisajelor de pe ecran. Ceva trebuia să-i scânteieze în minte.

Minutele trecură, iar el nu reuși decât să se enerveze. S-o ia altfel: era sigur că practica arte marțiale. Executase mai devreme câteva lovituri de toată frumusețea. Bun, să-și re-memoreze ultimul antrenament! Nimic. Atunci, un antrenament oarecare. Tot nimic. Ce stil studia?

Sunetele de dincolo de ușa întredeschisă urcară a ceartă. Nu înțelegea cuvintele, distingea doar două voci: una de bărbat, care îi suna cunoscut, cealaltă de femeie. Încercă să-i asocieze primei un chip, poate un nume. Simțea că respectivul i-ar fi prieten. „Dar cine-i? Cum naiba îl cheamă? De unde îl știi?” Poate, dacă l-ar vedea... Dădu să iasă, dar se opri. Nu,

Respect pentru oameni și cărți

nu era o idee așa de bună. Dacă nu-i venea totuși nimic? Ce i-ar spune omului? Probabil că trebuia să o ia mai de jos. „De exemplu, cum mă cheamă pe mine?”

Deruta îi alunecă în panică. O avalanșă de alte și alte întrebări, toate banale, îi îngropă mintea: „În ce an suntem? Ce oraș e ăsta? Unde locuiesc? Lucrez undeva?”. Merse la ecran și începu să-l interogheze. În câteva minute află că se găsea în Berlin, pe Edisonstrasse, că data era 30 ianuarie 2319, joi, iar imobilul aparținea unui oarecare Carl Ericsson, nume care nu-i spunea nimic. Nici adresa. Însă Berlinul îi era cunoscut. La fel și personalitatea lui Thomas Edison. Însă habar n-avea când ajunsese el în Berlin sau cum auzise de Edison. Probabil că locuia pe-aproape, dacă nu chiar în acea casă, căci peisajele orașului îi erau vii în minte. Le știa. Cum știa și încăperea. Sau sistemul de operare al ecranului. Poate și ale celor câtorva aparate de pe birou?

Dădu manechinul la o parte – ce-o fi fost și cu chestia aia? – și trecu la treabă.

Luă terminalul de buzunar. Îl deschise. Mda, comenzile-i veneau la-ndemână, dar sistemul de operare era protejat de o parolă. Nu putea ști la ce computer era conectat. Ce mai era pe-acolo? O legătură de chei electronice și mecanice, fără inscripții. Câteva acte: o carte de identitate mondială, un permis de conducere, valabil pentru câteva categorii de vehicule – terestre, acvatic, sub-acvatic și aeriene – și o legitimație de angajat al unei anume corporații numite „Agenția”, cu poza titularului. Toate pe numele de Gregory-Mathews Olafsson. Aproape, frustrant de aproape, dar încă nimic concret sub teastă.

Luă la puricat celălalt aparat, o cameră AVMO¹. Meniurile se desfășurau aproape pe negândite. Îi verifică memoria internă. Doar un cadru dinamic, unul singur, cu o femeie cu părul lung și negru fluturând în vânt, în tandem cu rochia de un roșu aprins. Stătea cu spatele, rezemată de o balustradă. Pe fundal, foșnetul curgerii unei ape. Două simboluri în colț îi spuneau că erau capturate și brizele și miresmele asociate. Dar, pentru a le putea reda, camera ar fi trebuit cuplată la un aparat complex, eventual cu interfețe non-senzoriale. „Bine că știu toate chestiile astea.”

Nimic altceva pe birou. Măcar dacă și l-ar putea aminti pe acest Gregory-Mathews Olafsson. Chipul îi era atât de cunoscut. Se lăsă ușor pe spătar.

Și dacă n-ar fi fost oglinda dulapului, poate ar mai fi trecut ceva vreme până la acel vocal și imposibil de reținut „Ei, pă naiba!”, care făcu să înceteze discuțiile de dincolo de ușă.

2

Ieșind din cameră, Gregory-Mathews se trezi într-un salon imens, pe care tavanul complet transparent îl făcea să arate mai degrabă a curte interioară, aspect la care contribuiau și coloanele, masa rotundă de marmură din mijloc și băncile, aparent din același material, care o înconjurau. De-ndată ce se apropie, văzu însă că masa îngloba un proiector holografic de înaltă fidelitate, iar sub înfățișarea blocurilor joase de marmură se ascundeau canapele moi. Pe toți pereții, pe ecrane cu relief încastrate în mozaicul de lespezi, peisajele alunecau în acorduri molcome. Între ele, candelabre cu efect de plutire

¹ audio-video-meteo-olfactivă

Respect pentru oameni și cărți

proiectau clepsidre de lumină pe pereți. Cum de nu-l impresiona nimic din toate acestea?

Din partea opusă, dintr-un hol, apărură un bărbat – „El e, da, așa arată!” – și o femeie. Mai degrabă tineri. Veneau spre el. „Să încerc să nu fiu penibil.”

– Domnul Carl Ericsson?! spuse și ca întrebare, și ca salut, întinzându-i mâna.

Acesta o primi și o strânse, apoi se întoarse spre femeia din spatele său, parcă în căutarea unui sprijin. Nu-l primi. O vreme se priviră toți trei, unul pe altul, apoi presupusul Carl Ericsson vorbi în sfârșit:

– Dumneavoastră sunteți?

Gregory trase aer în piept. Bine măcar că putea să-i spună omului cum îl cheamă.

– Numele meu este Gregory-Mathews Olafsson.

– Și mă cunoașteți de la...? Îmi cer scuze, dar nu îmi pot da seama de unde ne știm.

Gregory rămase cu gura căscată, uitând să-i elibereze mâna celuilalt. Lângă ei, femeia se lăsa de pe un picior pe altul.

– Aș fi sperat să-mi spuneți dumneavoastră acest lucru... domnule Ericsson?!

Celălalt continuă să tacă. „Oare nu cumva...”

– Sunteți amândoi amnezici, îi confirmă, cu un accent australian care suna cumva reconfortant, femeia. O veți ține așa până mâine dimineață. Mai bine spune-ne, Gregory, cine mai e în casă? Câți suntem?

Gregory ridică din umeri.

– Nici nu știu... ăăă... am aflat doar că e casa unui domn Carl Ericsson. Credeam că este dumnealui...

– S-ar putea să fie. Nici el, nici eu nu știm cum ne cheamă.

Suntem total pierduți! Spunând acestea, merse și se afundă într-o canapea. Purta un trening prea mare pentru ea, dar nu și pentru presupusul Carl. Își trase picioarele sub fund. Tu, continuă, măcar îți amintești cum te cheamă. Noi doi suntem... (Îi aruncă celuilalt o privire încruntată.) Nici nu vreau să spun!

– Îmi amintesc un rahat, l-am aflat acum.

Și omul le arată cele câteva acte, explicându-le apoi cum interogase secțiunea informațiilor despre abonat de la sistemul de informare interactivă la care erau legate toate dispozitivele video.

– Aha!

Și cel care avea să se dovedească imediat a fi Carl Ericsson se întoarse de unde venise, în vreme ce femeia începu să comande cu degetele prin aer proiectorul holografic.

Gregory se așeză puțin mai încolo.

– Berlin? *Oh scheisse!*

Deci și ea cunoștea interfața. Și germana cu accent australian.

Celălalt se întoarse, aducând câteva aparate și acte. Le dădu drumul pe canapea, lângă ea, apoi alese câteva cartele și i le întinse:

– Sunt ale tale. Le-am găsit prin buzunarele hainelor, pe jos, de lângă pa... Scăpă o privire către celălalt bărbat și schiță un zâmbet tâmp. Eu sunt într-adevăr Carl Ericsson. Și asta e casa mea!

Flutură o carte de identitate, apoi se așeză și el.

– Voi trebuie să fiți prie... äää... apropiatii...

Femeia îi curmă suferința:

– Jessica Williams, văd că locuiesc la altă adresă, deci nu prea suntem căsătoriți, dragule. Dar știi asta deja.

Respect pentru oameni și cărți

Momentul perfect pentru Gregory să studieze partea superioară a salonului. Bănuia că ea tocmai coborâse din patul lui și, cum niciunul nu avea habar cum ajunsese acolo, poate ar fi preferat ca asta să rămână doar între ei. Privirea-i poposi pe chipul lui Carl. Acolo, ca să vezi, dezamăgire! Pentru că nu-s căsătoriți? Imposibil să n-o fi dibuit și ea. Femeile nu scapă chestii d-astea. Deci cu el, treaba e clară. Cu ea, greu de spus. Ei, or avea ei timp să se regăsească, dacă o fi ceva acolo.

Mai ales că lucrau la aceeași corporație. Cea la care lucra și el, căci aveau legitimații cu „Agenția”. Funcția nespecificată. Doar cartela lui Carl Ericsson avea un chenar auriu în plus. O fi fost vreun fel de șef? Păi, cu o asemenea casă...

Trecură la aparate. Cu terminalele mobile încheiară rapid. Aveau parole. Orice rețea ar fi accesat, era securizată. Camera AVMO a lui Gregory era singurul aparat neprotejat, însă când imaginea fu interpretată de proiector și se treziră cu muza în roșu plutind deasupra mesei, învăluindu-i cu o adiere de vânt și cu parfumul ei, un „Sigur nu sunt eu.” din partea Jessicăi fu singurul comentariu.

Tot ea decise:

– Trebuie să mergem la Agenție, ce-o fi ea. Imposibil să nu avem colegi acolo care să ne cunoască.

Pentru că sistemul public le dădea doar informații generale, nimic despre ei înșiși. Terminalele personale probabil ar fi fost mai generoase, dar îi țineau afară.

– Dar ce naiba le spunem? se strâmbă Gregory. Băieți, ne cunoașteți? Spuneți-ne și nouă cine suntem, ce facem și ce s-a întâmplat cam... de când ne-am născut până acum. Că noi nu mai știm nimic.

– Ai altă idee?

Aparent, nu.